

naj bi se skupno izdali, da bodo komisije imele navodilo, po katerem naj se ravna.

Vsaki komisiji naj se prideli prizivna komisija, da bo mogoča kaka pritožba in ne bodo sodniki primorani soditi sami sebe. V dunajskem občinskem odboru so bili ti nasveti soglasno sprejeti. Sedaj je vprašanje, kaj bo storila c. kr. vlada.

Preživnine bodo stale vlado ogromno milijonov. Kje jih bomo vzeli? A brez preživilin bi čutili sibo vojske še vse drugače; vzdržati bi ne bilo mogoče niti pol leta. Govoriti o tem, kako so se preživnine v tem ali onem okraju delile, pač skoro ne kaže; reklo bi se po toči zvoniti; zraven pa upamo, da se bo vendarle nagnila vojska h koncu. Marsikaj ni bilo temu ali onemu všeč; komur je bila prošnja odbita, je bil nejevoljen. Ker igra ta lakomnost in nevoščljivost pri denarju prav posebno vlogo, je treba trditve posameznikov pač s previdnostjo vsprejeti in le toliko verjeti, kolikor so z razlogi podprte. Ako pa hočemo iz posameznih slučajev priti do stvarne sodbe, se sme vendar — brez krivice na levo ali desno — reči, da je bilo razsojevanje po raznih okrajih in tudi v enem in istem okraju o raznih časih kaj različno. Kdor ve, kako pomanjkljiv je zakon, se ne bo temu čudil, da so šla mnenja po posameznih komisijah narazen. Udje komisije so imeli precej prostosti. Bilo je torej mnogo na tem ležeče, kakšni gospodje so bili v komisiji, kakšnemu orožništvu je bil kdo podrejen in kakšnega prijatelja je posamezen prosilec imel, da se je zanj pri komisiji potegnil. Ljudje zunaj, ki so razmere od blizu poznali, so mnogokrat drugače sodili, kakor gospodje po komisijah.

Konečno bo precej res, da dobivajo eni podpore preveč, drugi premalo. Premalo dobivajo posebno žene, ki so ali same ali imajo le par otrok. Ako je družina večja, se nabere skupaj svota, ki tudi v tej draginji vendar nekaj zaleže. Kaj nejasna je določitev, kateri so „mali kmetje.“ Marsikatera kmetija se mora obdelati s posli in to se sedaj, ko dekla stane 400 K, nekaj pravi. Tak gospodar bi imel po povratku iz vojske, če ne bi dobil nobene podpore, za par tisoč kron dolga na gruntu. Tudi bi bilo umestno, da bi se ozir jemal na to, koliko je iz kake hiše sinov na vojski.

Postava jasno pravi, da se mora prispevek izplačati od dneva, ko je bil kdo vpoklican; na to se po mnogo krajih prav nič ne ozirajo. V večji potrebi so kajpada svoji mobiliziranih po mestih in trgih, posebno tisti, ki nimajo lastnega stanovanja.

Sedaj bi bilo najbolje, ko bi kmalu prišel dan, da bi ne bilo treba nobene podpore več. Sicer jih bodo eni zelo pogrešali. Za enkrat tega dneva še ne pričakujemo. Ker so se Dunajčani tako zavzeli za zvišanje prispevkov, se utegne kaj malega izpremeniti; veliko najbrže ne bo, ker vlada bo skušala zadržati mošnjček kolikor se bo dalo. Razume se, da se gre tu za kožo vseh davkoplačevalcev. Bilo bi pa

čudno, če bi družine nekaterih vpoklicancev stradale in lezle v dolgove, druge pa bogatele ali bahato živele.

Ptujski okrajni zastop zoper živinske cene in podpore.

V seji osrednjega odbora c. kr. Kmetijske družbe dne 13. marca je stavil ugleden kmet Regula, ki ima blizu Gradca veliko posestvo in je zastopnik okrajnega zastopa graške okolice, predlog, ki se glasi: „Ptujski okrajni zastop je poslal okrajnemu zastopu Gradec-okolica in najbrž tudi drugim okrajnim zastopom v deželi dopis z pozivom, da se potegujejo za znižanje cen pri živini, proti kateremu postopanju se čuti osrednji odbor Kmetijske družbe dolžnega protestirati. Nato opozarja Regula osrednji odbor in okrajne zastope v deželi ter jih prosi, da se odločno izrečejo proti zahtevam ptujskega okrajnega zastopa, ki je na pristranski način nasvetoval, da se ustavi izplačilo družinskih podpor za posestnike.“ Ta predlog osrednjega odbornika Regule se je sprejel brez ugovora. G. Regula je še dopolnil ta predlog s točko, v kateri izreka osrednji odbor ptujskemu okrajnemu zastopu zaradi kmetsko-nasprotnega stališča svoje obžalovanje. Vsled posredovanja je g. Regula to točko umaknil, predno je prišel predlog v razpravo.

Naše žrtve za domovino.

Na tirolskem bojišču je dne 19. februarja sovražna mina ugonobila mlado življenje vrlega mladeniča Antona Turk, najmlajšega sina občespoštovane Turkove rodbine na Klakah pri Pilštanjju. Rajni Tonček je brat č. g. Mihaela Turk, kaplana pri Sv. Petru pod Sv. gorami. Bil je delaven, krščansko-misleč in v vsakem oziru vzoren slovenski mladenič. N. v m. p.!

Iz italijanskega bojišča nam je došla pretužna vest, da je umrl dne 13. julija pri Asiagi četovodja Anton Sever iz Vučje vasi na Murskem polju, star 26 let. Kos granate mu je ranil trebuh in prsi. Podlegel je težkim ranam. Anton Sever je bil vzoren mladenič, povsod priljubljen. Pet let je služil cesarju in bil od začetka vojske na bojišču, trikrat na severnem, nazadnje pa v Italiji. Najbolj žalujeta za njim mati in brat Franc, ki je že od začetka vojske na severni fronti. Od prve mobilizacije se brata nista več videla. Zato je Francetu vest o Antonovi smrti posebno ranila srce. Vedno piše, kako žaluje za njim, le zavest ga tolaži, da se snideta nad zvezdami.

Zalostno poročilo smo dobili od Rdečega križa, da je dne 10. oktobra 1916 padel, zadet od sovražne

mine, Anton Ort, po domače Matijev Tonček, v Malih Braslovčah. Bojeval se je hrabro blizu 2 leti, bil je že dvakrat ranjen in sedaj je daroval svoje mlado življenje na oltar domovine. Ko je bil še lansko leto o Veliki noči doma na dopustu, je sam izrazil svojim prijateljem težko slutnjo. Večkrat je dejal: Jaz jemljem slovo, boš videl, da nazaj me ne bo nikdar več. Ljubi Anton! Rad si tukaj pel in bil vesel, dal Bog, da bi tudi onkraj groba vekomaj se veselil!

Pretužna vest je došla gospodnji Ani Bergaver v Slivnici pri Mariboru, da je od izdajalske granate zadet v levo prsno stran njen stričnik, edina opora v starosti, od vseh ljubljen Jožef Vihar, star 27 let, padel dne 13. februarja t. l. na laškem bojišču. Dve leti se je že bojeval in bil tudi že enkrat ranjen. Rajni je bil vzor pridnega mladeniča, up in nada staršev in žalujoče tetice, a nam vsem pa priljubljen in blag prijatelj.

Dne 4. marca je umrl v pišečki župniji, spreviden s sv. zakramenti, vrl in priden mladenič Janez Dirbek. Podlegel je dolgotrajni in mučni bolezni, katere se je nalezal na italijanskem bojišču. Star je bil še le 23 let. Njegov starejši brat Matija se pogreša že od leta 1914. Srednji brat Anton je tudi padel, zadet od krogle izdajalskega Laha, in ker je oče tudi pri vojaki, je doma samo žalujoča mati.

Se le pred kratkim je došla žalostna vest, da je dne 5. decembra 1916 na južnem bojišču padel zelo priden mladenič Janez Mandl od Sv. Križa pri Mariboru. Pretekli teden pa nas je bridko iznenadilo pretresljivo poročilo izpred Gorice, da je dne 12. marca t. l. sovražna granata uničila mlado, upapolno življenje dobrega mladeniča Franca Pajtler, po domače Mežnarjevega Frančka. Oba sta bila vneta Marijina družbenika. Bodi jima s krvjo naših junakov prepojena goriška zemljica lahka!

Na zasneženih planinah (na gori Rombon pri Bovcu) je dohitela smrt krepkega in vrlega Ivana Kolbl iz Malega Janišberga pri Kapeli. Bil je namreč dne 12. svečana zadet od granate, kakor tudi njegov poročnik. Oba sta dala življenje za čast domovine. Naj jima bo Bog plačnik za vrlje izpolnjeno dolžnost v brambi domovine! Vsi njegovi tovariši, tako kiše njegov prijatelj s fronte, žalujemo za Ivanom, ker je bil nevstrašen vojak. Bil je povsod priljubljen. Tisti teden je bilo prelite mnogo krvi. Vršile so se hude bitke. Dobro se je vojskoval ta moj dragi prijatelj, svoj tek je dokončal in zdaj živa, kakor upam, plačilo pri Bogu. Dodatno še poročam, da je bil Kolbl pokopan dne 15. februarja na vojaškem pokopališču v Spodnjem Logu zraven njegovega poročnika. Jaz in Franc Kovačič iz Stanetiškega vrha sva šla večkrat gledat njegovo gomilo. Tudi Kovačiča krije zdaj že hladna zemlja. — Frano Križanič.

Iz Zreč pri Konjicah se nam piše: Od zadnjekratnega naznanila so družine, kamor „Slov. Gospodar“ zahaja, cesarja in domovino žrtvovala stedeče člane: gospodar Kovše Karol, Ravničanov, mladeniči Kalšek Alojzij, Koprivnik Franc, Lamut Mihael, Pavlič Mihael, Zbičajnik Gašpar, a pogreša se Zlodej Janez.

Iz tirolskega bojišča nam je došla tužna novica, da je padel, zadet od sovražne granate v glavo, junaške smrti za dom in cesarja mladenič F. Kronovšek iz Topovlj pri Braslovčah. Rajni je bil priden in pošten mladenič, ko ga je poklicala vo-

sod votli odmev praznote, nikjer nobenega sledu prekopane zemlje.

Razočarani možak je na debelo lomil kletvice, in z vso še preostalo močjo prevrnil največji sod, ki se je zakotalil z glasnim treskom po kletu. Vojaku so se po mačje bistro zablislile oči, tlesknil je radostno z rokami in siknil:

„Zlode, poglejte, pod sodom je videti sled sveže razbrskanega peska.“

Potegnil je bajonet in štokal z vso močjo po sumljivi prsti:

Čink — trkl! se je jasno slišno glasilo iz zemlje in mož mi je naznanil rožnatega obraza:

„Bova ga srkala jaz in Vil!“

Z rokami sva razgrebla z ostrino razštokani pesek in v izdolbeni votlini, ki je bila na prvi pogled neznatna, a bolj globoko prostorna, se je skrivalo vse polno dobro zamašenih steklenk. Jedno sva si privoščila brez razmisleka o tatvini in dognala, da je pijača vinsko dobra in stara, ker je lezla gladko, mazajoče in neslišno po izsušenem grlu. Iz luknje sva osvobodila 60 steklenic, različne velikosti in raznovrstnih napisov. Razdelitev ni bila dolgovozna, brez mešetarije in prerakanja; vsak na polovico!

Cetovodja je še prisregel pri vseh svetih, da lažnjivemu židu ne plati niti beliča ne, ampak bo po vojni postavi kar rekviriral.

No, nisem mu pihnil na vest, saj mu je bila že tedaj ob začetku vojne kolovozna in široko grabasta.

Stala sva pa trenutno pred bolj visokim plotom kot je brezplačno rekviriranje, pred prevdarka vrednimi plankami: Kako zvaliti osvobodeno vinsko kapljo pred duri lastnega želozea neopaženo in drugim prikrito? Zjednila sva se na skupnem križpotju raznih načrtov: da pač počakava na vsak način trde teme, ki bo itak kmalu zavila mesto in klet. Steklenke sva posmukala nazaj v odprtino, jih pokrila s

peskom in zvalila ogromni sod na svoje prvotno mesto nazaj.

Cetovodja je obljubil, da bo na življenje in na smrt čuval zaklad, jaz sem pa mahnil k polku po nekaj vreč in mož.

Celo podjetje se je v gostotemni noči nemoteno posrečilo. Vino, 30 steklenic, je priromalo iz krivoprisežne čifutske kleti v slamnostreho bajto mojega nočišča.

Tovariš četovodja je svoj vinski delež rekviriral brez vinarja denarne odškodnine. Jaz sem pa le stopil do lastnika in mu ponudil nekaj desetakov. A to vam je gledal svajdravi Abrahamovec, zakaj mu neki ponujam denar. Seve, o ugrabljenem vincu mu nisem nič črhnil. Ker se je mož le branil denarja, sem mu dopovedal, da sem našel ponujeni denar uprav v njegovi kleti. Ah, kako poželjivo lakomno so se mu zablislile oči! Roko mi je poljubil same rahločutne hvaležnosti in bankovci so izginili v njegovo denarnico. Se danes priznam: skoro mi je nekako žal, da sem mu plačal vino, ker so me pozneje njegovi verski bratje tolikokrat nemasčevano prekanili in ogoluznili. Bil je to prvi in edini žid, ki se mi ga je posrečilo s tujo pomočjo vsaj za nekaj potegniti za nos. Kedaj in kako je izvohal, da sva mu pofatila to njegovo prikrito vino, ne vem. Spominjam se pa, da je pijača meni in tovarišem dvakrat bolje teknila, ker je bila izvita iz skopuško grabežljivih, židovskih krepčev.

Dolgo v noč smo se radovali pri vnu srednoveselih obrazov. Marsikatera odkritosrčna napitnica je zakročila iz ust veselih tovarišev, in zaplesala na čast in povzdigo moje zvitosti ter na zasmeh skopuško stiskanega žida.

Komaj smo v oni noči malo zatlesnili oči, je zatrebilo po celem Grodeku: Alarm!

Pobudal sem napel v spancu skozi okno bujče. Bliskoma mi je sinila zavest v vse ude, ker poučilo

me je trenutno oko in uho, da razsaja v mestu silovit požar. Po cesti se je valil trušč, porivanje, povelja in pitje na pomoč. Gorelo je v mogočnem, krvavo rdečem, do neba segajočem plamenu velikansko trgovsko skladišče. Trume vojakov so zrle le nekako škodoželjno, z vidnim posmehom, mirno in pa brezdelno v lizajoči in švigajoči plamen, med tem ko so židje, možje in ženske, vpili in vikali na pomaganje, da bi meral ta krič in vik ganiti kamen ob cesti, kaj še le človeško srce. Vendar nobeden izmed vojakov se ni hotel lotiti gasilnega dela, vsi so le posmihali, češ: Tako se godi skopuhu! Gladnemu vojaku ni privoščil za denar, požar mu bo pa požrl vse kar brezplačno. Uvidel sem takrat, kako posuroveli smo že vsi, kake samopasneže je vzgojila jedna sama bitka.

Se le nekaj višjih častnikov je priglasilo vojaštvo s palico, da se je oprijelo gasilnega dela. Gorečemu skladišču ni bilo več pomoči, a misliti je bilo na sosedo požara in sploh na celo mesto. Pa ker je priskočilo na pomoč na tisoče rok, je pogoltni požar le eno poslopje, drugim pa prizanesel, odbit po človeški premoči.

V jutro smo zapustili Grodek in krenili zopet v nedogledno plan. Tokrat je bil naš pohod na jedno sapo kratek. Ustavili smo se že po par urah hoda pred neznatnim holcem, katerega imenuje kartica: turški grič. Kar po tleh smo posedli in čakali, ne vede zakaj.

Meni je tedaj še preseđalo vojno brezdelje in budanje v čisti zrak brez vidnega cilja. Naruval si sem na njivi krompirja, zanetil ogenj in peklet tedaj prvič na bojnem polju galski kruh — brambore! A odslej gotovo ni minil dan, da bi se ne bil ukvarjal s kuho in peko krompirja.

(Dalje prih.)

jaška dolžnost v nežni mladosti, starega šele 18 let. Boril se je skozi štiri mesece v tirskih hribih, na katerih je žrtvoval svoje mlado življenje.

Solnčni žarki naj tvoj grob zlatijo,
bodi tamkaj tvoje spanje sladko.
Naj miru tamkaj nikdo ti ne jemlje,
saj življenje ti je bilo kratko.

Vsem vrlim slovenskim žrtvam za domovino na
bo ljubi Bog večni Plačnik!

Revolucija na Ruskem.

Ruska prekucija je izpočetka korakala z naglim korakom, ker je šla skozi kri. Zahtevala je po izpovedi nove vlade kakšnih 2000 žrtev in sicer deloma ranjenih, deloma mrtvih oseb. Med umorjenimi sta tudi admiral Nepenin, vrhovni poveljnik ruske vojne mornarice v Vzhodnem morju, in admiral Viren v Kronštadtu, znan iz rusko-japonske vojske. Po zaprtju carja Nikolaja v Carskem selu pa so se duhovi precej pomirili. Sedaj ne teče več kri. Zato so se pa tudi opočasnili koraki; nekam obotavljajoči so postali, ker so prišli pred razkrižje: ali monarhija s kakšnim carjem na čelu vlade, ali pa ljudovlada s prostoizvoljenim predsednikom. Socialisti zahtevajo ljudovlado, ker ne marajo polovičarsko izvršene prekucije. Liberalci so od začetka bili za poliberalno monarhijo, sedaj pa se je najmočnejši njihov del (kadeti — konstitucionalni demokrati) izjavil tudi za ljudovlado. Najbrž je okret na levo proti socialističnim zahtevam plod pogodbe med njimi in socialističnimi revolucionarji: socialisti popustijo svojo mirovno agitacijo in se izjavijo za nadaljevanje vojske, a liberalci in naprednjaki pa, ki so za nadaljevanje vojske, popustijo monarhistično misel in pritrđijo ljudovladi. Tako se agitacija za ljudovlado po francoskem vzorcu razširja in jači od dne do dne ter bo izpolnjevala cel mesec aprila. Koncem aprila pa bo že baje sklicana ustavodajna skupščina, ki bo določila obliko ruske vlade v bodočnosti in temeljne zakone, po katerih se bo vladalo in kateri bodo zajamčevali ne samo vsem slojem, marveč tudi vsem narodom in vsem verskim izpovedanjem enakopravnost in svoboden razvoj.

Med tem se tudi stališče začasne vlade utrjuje od dne do dne. Novi vrhovni poveljnik Aleksejev in armadni poveljniki so sporočili, da so vse armade prisegle zvestobo domovini in novi vladi. Dvomišlji generali, kakor Evert in Gurko, so odstranjeni in deloma zaprti. Mesto Everta je prevzel general Lesicki, znan iz poletne ruske ofenzive v Galiciji in v Bukovini leta 1916. Vojni minister Gučkov je dobil iz Vladivostoka in Arhangelska obvestilo, da so se tudi azijske posadke, sibirski mornarica in mornarica v Lednem morju pridružile novi vladi. Pridružili so se ji tudi Tatarji in Kirgizi v Aziji. Mednarodnopravno priznanje je došlo začasni ruski vladi od Anglije, Francije, Italije in Zedinjenih držav. V angleški, francoski in italijanski zbornici so ministri govorili priznalne in tople besede ruskim revolucionarjem. Preteklo nedeljo so poslaniki Anglije, Italije in Francije uradno obiskali novo rusko vlado. Angleški poslanik Buchanan je pri tej priliki pozdravil novo dobo v Rusiji kot dobo sreče, napredka in časti ter povdarjal, da mora Rusija sedaj bolj kakor kdaj prej obračati svojo pozornost vojski: ob enem je izrazil upanje, da se Rusija ne bo zbalala nobene žrtve, da se ojači ednost med zavezniki in se doseže zmaga nad Nemčijo, s čimer bi zmagala načela pravičnosti, prostosti, enakosti in pravice vseh narodov. V istem smislu sta govorila francoski in italijanski poslanik. Miljukov je odgovoril, da je naloženo začasni vladi, da zbere vse moči v deželi k skupnemu delu za zmago.

Poročila, ki jih navajamo v naslednjem, podajajo kratko sliko o poteku dogodkov.

Car je hotel skleniti poseben mir z Avstrijo?

Kodanjska poročila pravijo, da so dumini poslanci dobili v roke spise, iz katerih je razvidno, da je car nameraval skleniti poseben mir z Avstrijo pod sledečimi pogoji: 1. Lotarinška se mora odstopiti Franciji; Poljska se mora združiti z avtonomno kraljevino Poljsko; 3. Galicija se mora odstopiti Rusiji; 4. vsem avstrijskim Slovanom se mora zagotoviti avtonomija.

Angleški list „Morningpost“ objavlja razkritja o stališču Rusije napram londonski pogodbi, v kateri se je določilo, da nobeden podpisanih ne sme skleniti posebnega miru. Omenjeni list izjavlja sedaj, da je ruska vlada pogodbo sicer podpisala, prišla pa pogoj, da Rusije v slučaju revolucije ta pogodba ne

veže več. List „Morningpost“ trdi sedaj, da je stara Galicijanska vlada umetno hotela povzročiti revolucijo, da bi lahko z Avstrijo in Nemčijo sklenila poseben mir.

Kako se je car odpoval prestolu.

Petrograjski poročevalec londonskega lista „Times“ poroča: Ko se je carju Nikolaju II. na postaji Begeleje svetovalo, naj se ne vrne v Petrograd, je bil toliko previden, da je takoj odpotoval v Pskov. Svojemu spremstvu je rekel: Revolucionarno gibanje bo pokončalo monarhijo! — Car je bil torej že tedaj pripravljen na najhujše. Drugi dan je car sprejel v slaborazsvetljeni sobi odposlanca nove vlade. Bil je zelo bled. Videlo se je, da ga tarejo težke skrbi, a se je kljub temu obvladal in je izjavil napram odposlancu Gučkovu: Povejte mi popolno resnico! — Gučkov je odgovoril: Prišli smo, da naznamo Vašemu Veličanstvu, da so petrograjske čete na naši strani. Brez pomena je, če bi sedaj še več polkov poslali v Petrograd, kajti če pridejo polki na kolodvor, se jih bo obkolilo in zajelo. — Car je odgovoril: Vem, da je tako. Vojaški oddelki so že dobili povelje, da se vrnejo. — Po kratkem presledku je rekel car: Kaj zahtevate od mene? — Gučkov je odgovoril: Vaše Veličanstvo se mora na korist velikiemu knezu Mihaelu odpovalati prestolu! To je volja vlade. — Car je globokoginjen odgovoril, da se ne more ločiti od svojega sina in da je pripravljen, prepustiti prestol svojemu bratu Mihaetu. Nato je še rekel: Imate kos papirja? — Takoj so sestavili oklice na ljudstvo, katerega je car lastnoročno podpisal. Predno je car podpisal, je imenoval kneza Lvova za ministrskega predsednika in velikega kneza Nikolaja Nikolajeviča za vrhovnega armadnega poveljnika. Potem je klonil glavo za nekaj hipov, vzel pero in brez razburjenja zadnjokrat podpisal: „Car vseh Rusov.“

Kako so carja zaprli.

Reuterjev urad poroča iz Petrograda, da se je car nazadnje mudil v Mohilevu. Štiri vladne komisarije, ki so bili poslani k carju, je sprejel general Aleksejev. Car se je nahajal v carskem dvornem vlakcu, kjer se je poslovila od njega njegova mati. — Približno eno uro je imela komisija opraviti s carjevo odpovaljo. General Kornilov je želel carja spremljati, komisariji pa tega niso dovolili. Velika množica ljudstva je bila molče navzoča, ko se je odpeljal carjev dvorni vlak. Skupina častnikov se je poslovila od carja. V Carskem selu se je poslovil od spremstva in svoje služinčadi ter je mirno zapustil salonski voz. Obleden je bil v uniformo 6. kubanskega kozaskega bataljona in je imel na sebi red sv. Jurija. Obraz mu je bil vpadel. Spremljan od kneza Dolgorukega, je korakal proti čakajočemu avtomobilu.

Iz Petrograda se dne 22. marca preko Stockholma poroča, da je car dospel v Carskoje selo: a predno so ga zaprli, so bili krvavi boji. Car je bil obdan z gardo, ki mu je bila zvesta in se je močno upirala. Ruski stotnik se je moral izgubivši 60 mož, umakniti, nakar je poslala nova vlada proti Carskemu selu eden cel polk s poljsko artilerijo. Predno je pa prišlo do nadaljnega prelivanja krvi, so se podali visoki uradniki angleškega, francoskega in italijanskega poslanstva k carju, da mu naznanijo, da poslaniki prevzamejo jamstvo za njegovo in za varnost njegove obitelji. Nato je car zaukazal, da se garda uda. Svojo sabljo je izročil odposlancu angleškega poslanika. Car prebiva s svojo obitelji v številnih sobah v Carskemu selu. Povelje nad gradom in stražo ima visok angleški častnik.

Kako so zaprli carico.

Poveljnik petrograjskega okrožja, general Kornilov, je, kot se je 22. marca poročalo iz Petrograda, carici naznanil, da je postala vjetnica. S svojim štabom se je podal v Carskoje selo. Iz kolodvora je telefonično vprašal pri caričinem komorniku grofu pl. Benkendorfu, kedar bi ga carica mogla sprejeti. O vzroku obiska pri telefonu ni hotel nič povedati. — Grof Benkendorff je nato pozval generala, naj počaka pri telefonu. Čez nekaj minut se je vrnil s poročilom, da ga carica pričakuje v pol uri. Kornilov se je nato s svojim štabom peljal v grad Malo Carskoje selo. Peljali so ga v caričine zasebne prostore, koder je carici prečital sklep začasne vlade ter ji naznanil, da od tega trenutka naprej ni več svobodna. Povedal ji je tudi, da se bo njena prejšnja straža odpustila, grad pa strogo zastražil. Carica je prosila generala, naj ji pusti njeno služabništvo, kar se ji je tudi dovolilo. Nato se je podal general Kornilov v vojašnico, kjer je vse potrebno uredil glede grajske straže.

General Ivanov za carja.

Francosko časopisje poroča iz Petrograda: Le samo general Ivanov je poizkušal, da bi rešil carizem. Posadki v Carskem selu je zapovedal, naj gre nad revolucionarje. Posadka, ki se je že pridružila revoluciji, je imenovala tri odposlanca, da se pogajajo z Ivanovom, a ta jih je ukazal zapreti. Posadka mu je nato naznanila, da bodo razstrelili palačo v Carskem selu, kjer biva carica z otroci, če takoj ne izpusti odposlancev. General Ivanov je nato baje pobegnil.

Novi načrti nove vlade.

Ogrskemu listu „Az Est“ se poroča iz Kodanjskega: V bodoče bo vrhovno vojno poveljstvo tvorila komisija, sestavljena iz vojnega, finančnega in zunanjskega ministra. Izdelovanje strogo vojaških načrtov bo poverjeno vrhovnemu armadnemu poveljstvu. Glede osebe novega vrhovnega armadnega poveljnika še ni ničesar določenega.

Francija prosi Rusijo za nadaljevanje vojske.

Po poročilih iz Geneve sta iz Francije odpotovala dva socialistična poslanca v Petrograd, da Rusom pojasnita, da bi bil pogin za Francijo, ako bi Rusija sklenila poseben mir. Pariški socialisti obsipujejo ruskega socialističnega ministra Kerenskega z brzojavkami, v katerih ga prosijo, da naj misli na usodo Francije.

Nova vlada in vojni cilji.

Italijanskemu listu „Corriere della Sera“ se preko Lugana poroča iz Petrograda dne 23. marca:

Zunanji minister Miljukov se je izjavil napram časnikarjem, da začasna vlada dosedaj zavezniskim državam ni mogla dati s popolno sigurnostjo zagotovila, jeli bo mogla do zadnjega ostati zvesta obveznostim, katere je Rusija prevzela. Danes pa lahko reče, da je preobrat in upostavitve demokracije v Rusiji spravila ruski narod bližje demokratičnim narodom zavezniskih držav. Rusija, dosedaj mrtva utež, bo odslej živa sila. Edini strah zaveznice je sedaj še zrahljana disciplina ali red v ruski armadi. Toda tudi v tem oziru se more gojiti najboljše upanje. Nemci morda računajo s tem, da je sedaj prišel za nje trenutek za veliko ofenzivo. Nevarnost je velika, toda dolžnost celega ruskega naroda je, se dobro pripraviti, da odbije ofenzivo. Zmagoslavje demokracije misli ni mogoče brez zmage, brez razdelitve Turčije in brez osvoboditve od Avstrije podjarmljenih narodov.

Napram nekemu drugemu poročevalcu se je Miljukov tako-le izrazil: Rusija bo sedaj podvojila svoje napore, da doseže zmago, ki je temeljni pogoj njenega obstoja. Zmaga Nemčije bi bila zmaga nazadnjaštva. Sprememba vlade ni spremenila ruskih želj. Bolj kakor kdaj poprej si želi Rusija Carigrada, ki je potreben za gospodarsko svobodo Rusije. Tudi hoče Rusija osvoboditev zatiranih avstrijskih narodnosti. Tudi narodnosti, katere je tekom vojske razbila Nemčija, kot Belgija, Srbija in Rumunija, bodo vstale večje kot so bile v preteklosti. Mi hočemo trdno organizirano jugoslovansko ter obdati Srbijo z neprekoračljivo zagrado proti nemškemu častihlepu. Nimamo nobenega drugega ideala, kakor osvoboditi žrtve nemškega imperializma (vladoblepnosti). Zmago bomo izvojevali z neomahljivo in trdnovo voljo ruskega naroda.

General Aleksejev vrhovni poveljnik ruskih čet.

Veliki knez Nikolaj Nikolajevič, ki ga je prejšnji car Nikolaj II. pred odstopom imenoval za vrhovnega armadnega poveljnika, je bil odpuščen s svojega mesta kot vrhovni poveljnik. Do imenovanja naslednika ga bo nadomestil general Aleksejev.

Vse ruske armade za novo vlado.

Nova vlada je po poročilih iz Stockholma popolnoma izmenjala višja poveljniška mesta v armadi generala Dimitrijevega. V Rigi in v Dvinskem so se povodom carjeve odpovedi do prestola vršile parade čet. Sedaj so se že skoroda vse armade izrekle za novo vlado, ker je le-ta pokazala trdno voljo, da bi ustavila dovoz živih za čete, ki bi se ji upirale. Nihilistični, t. j. nobene vlade pripoznavajoči sloji v armadi, zlasti v petrograjskem vojaškem zboru, rovarijo vspešno.

Nova prisega ruskih čet.

Listu „Az Est“ se iz Stockholma poroča: Novo besedilo za prisego ruskih čet se glasi: Zavežem se, da bom pokoren začasni vladi, ki vlada Rusko državo, dokler ne bo narodni zbor po volji ljudstva določil končno veljavne oblike vlade.

Glad v armadi in v mestih.

Iz Stockholma se dne 26. marca poroča: Ruska državna дума je izdala na vse prebivalstvo, in zlasti na kmetstvo prebivalstvo, oklice, ki se glasi: V glavnih mestih se je začela lakota. Zaloge, katere začasna vlada natanko pregleda in porazdeljuje, so še samo za nekaj dni. Armada je istotako izpostavljena lakoti. Someščani! Kmetje! Vaša sveta dolžnost je, fiste preskrbeti z živili, ki so Vas osvobodili iz zoprnega jarma, da jih ne bo glad vnovič pogal v roke zatiralec.

Poslaniki pozdravljajo novo vlado.

Iz Petrograda se dne 25. marca poroča: Poslaniki Anglije, Francije in Italije so se danes podali v mestno hišo, kjer je zboroval ministrski svet, ter so v imenu svojih vlad pozdravili novo rusko vlado.